

ΕΝ ΕΜΥΡΝΗ ΚΑΙ ΤΩ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩ
Εν Σμύρνη συνδρομή ετησία . . . Μετ. 6
• τὰς ἐπαρχίας 40
• τὴν ἑξωτερικὴν 40
Διατρίβαι καὶ εἰδοποιήσεις
κατ' ἀποκοπὴν καὶ προπληρωτέαι
Πᾶσα πληρωμὴ ἐπὶ ἀποδοξίᾳ φερομένη, σὺν τῇ συρ-
ρίδι, τὰς ἐπογραφὰς Διευθύνσεως καὶ Διαχειρίσεως
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΟΥΔΕΝΙ ΔΙΔΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΡΜΟΝΙΑ

ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ Α' ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ 1909

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΡΜΟΝΙΑΣ»
ΔΕΞΙΑ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΤΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ
ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΠΥΛΗΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν ἐφημερίδα δίδω-
νὰ ἢ ἀπὸ ἀπαιτήσεων παντὸς ταχυδρ. τέλους.
Δι' οὐδένος χειρογράφου τὴν ἐπιστροφὴν,
δημοσιευμένου ἢ μὴ, εὐθύνεται ἡ Διεύθυνσις.
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΝΤΙ ΜΕΤΑΛ. 2

ΕΤΟΣ 29ον.—

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ Μ. Δ. ΣΕΙΖΑΝΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 6829

1909

Ανοίξε, Χρόνε, μὴ φορὰ
ἀκόμα τὰ φτερά σου.
Λίγο 'ς τὴ Γῆ χαμήλωσε
καὶ σκόρπισε λουλούδια
πάλιν μὲ δρόσο κ' εὐωδίᾳ
ἀπ' τοῦ Οὐρανοῦ τὸ ἀκτιστό
καὶ θελκτικὸ παλάτι.

Τὰ περουνὰ ὁ ἄνεμος
τὰ πῆρε ἕνα—ἕνα
καὶ τὰ ξερὰ του τὰ κλώνια
τὰ δέρν' ἡ βαρυχειμωνιά
καὶ τὰ σωριάς ὁ ἄνεμος
κάτω 'ς τὸ περιγιάλι.

Δὲν μὲ τρομάζουν τὰ βουνὰ
σὺν τὰ σκεπάσει χιόνι,
ξέρω καινούργιος ἀνοιξίς
ὁ ἥλιος πῶς τὰ λυώνει,
γιατ' ἔχουν μέσα των φωτιά
ὅπου ποτὲ δὲν σβύνει.

Χιόνι σκεπάσει τὴν κορφή
μὰ 'ς τὰ βαθειὰ των σπλάγχχνα
καινούργια πάντα δύναμι
ἡ φλόγα των προσδίνει.

Δένε κ' ἐγὼ τέτοιο βουνὸ
πὺς μοιάζω χιονισμένο,
μὰ ἔχω μέσα μου φωτιά,
κ' ἀκόμη νεότητις ἀστραπὴ
ἡ κουρασμένη μου ματιὰ
μὲς τὸν χειμῶνα χύνει.

Ἀλλοῖμονο! Εἶνε καιρὸς
οἰγὰ οἰγὰ νὰ σβύσῃ
τοῦ σπῆθους τὸ Ἠφαίστειο
ποῦ χυσε λάβα τόση,
χωρὶς ἀπὸ τὴν κρατῆρα του
νὰ πετοχθῇ μὴ σπῆθαι
καὶ σὲ καρδιαῖς βαρύνωμες
φωτιά νὰ μεταδώσῃ.

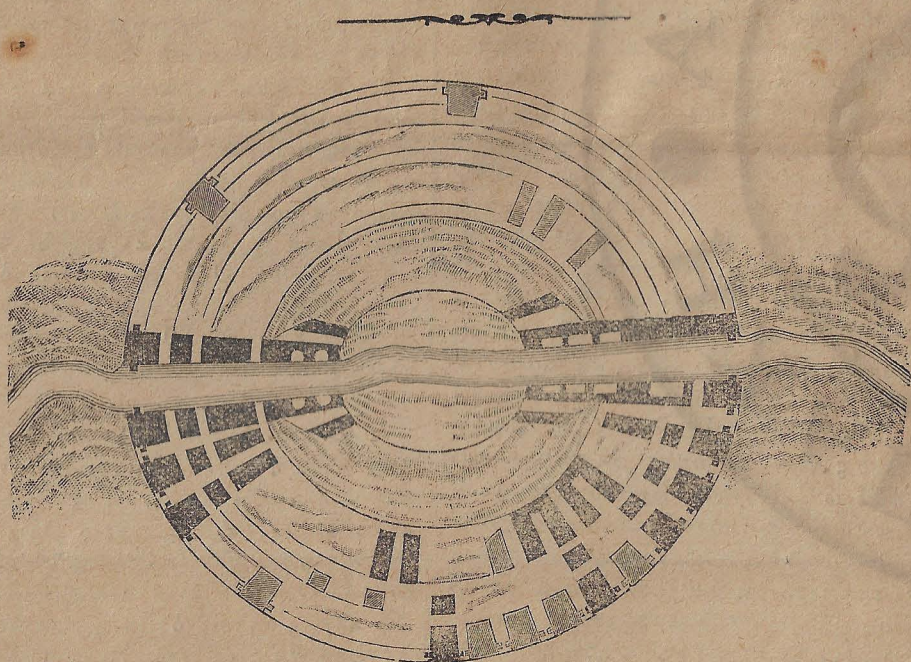
Μ. Δ. ΣΕΙΖΑΝΗΣ

χαρακτῆρα πραξικόπημα τῆς εἰς ἀνε-
ξάρτητον Βασιλείον κηρυξάσης ἐαυτὴν
ἀτασθάλου πάντοτε Βουλγαρίας, δύνα-
ται νὰ προκαλέσῃ ζητήματα, μέλλον-
τα οὐχὶ ἀπιθάνως νὰ διατάξωσι τὴν
Εὐρωπαϊκὴν εἰρήνην.

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω δὲν ἀναφερο-
μεν τὸ ζήτημα τῆς ἑνωτέως τῆς Κρή-
της μετὰ τῆς Ἑλλάδος, τοῦ προαιωνίου
τούτου πόθου τῶν ἡρωικῶν νησιωτῶν,
διότι τοῦτο, ἐξαρτώμενον ἀπὸ τῆς ἀπο-

φάσεως τῶν Δυνάμεων θεωροῦμεν ἀπὸ
πολλοῦ λελυμένον ὀριστικῶς καὶ ἀνεκλή-
τως, τὰς δὲ περὶ τούτου διαμαρτυρίας
ὡς ματαιοπονίαν, ἀνευ σημασίας καὶ
ἐλαχίστης πρακτικότητος.

Εἴθε τὸ 1909 νὰ διαφεύγῃ πάντα
περὶ τούτου φέρον, ὃν κληροδοτεῖ αὐτῷ
τὸ 1908, αἱ δὲ Πύλαι τοῦ Ιανουὰ νὰ
ἐξακολουθήσωσι κλεισμέναι πᾶς τὸ
συμφέρον τῆς ἑλῆς ἀνεξαρτησίας.

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΕΙΠΙΩΝ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ

ΤΟ ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΝ

Εν τῶν λαμπρῶν οἰκοδομημάτων τῆς
ἀρχαϊότητος, ὑπὸ τὴν κοίτην τοῦ ὀρει-
ου (51X37) διέρχεται μικρὸς ποταμὸς χυ-
νόμενος εἰς τὸν Σελινδόντα, ὅστις, ὡς πα-
ρατηρεῖ ὁ Dellaway, πιθανῶς ἐχρησιμο-
ποιεῖτο πρὸς παράστασιν ναυμαχιῶν, εἶ-
ναι τὸ ὡροῦν ἀμφιθέατρον τῆς Περγάμου,
οὗτινος τὴν εἰκόνα παρέχουμεν, ὀρειομέ-
νην, ὡς καὶ αἱ σχετικαὶ πραγματεῖαι, τῇ
ἐν Αθήναις πολυτίμῳ φιλῷ ἡμῶν καὶ ὀρη-
γητῇ τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας.
Εκ τῇ συγγραφῇ ἡμῶν βεβαίως δὲν θὰ
εἴχε θέσιν τὸ προχριστιανικὸν τοῦτο οἰκο-

δοματεῖον δὲ ὤρμηται, μέτρησι δὲ ἱετρι-
κῇ), ἡ δὲ Ἀγαθονίκη ἀδελφὴ τοῦ Πα-
πύλου.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκ Θεατείρων ἐκλήθησαν τὸ
πρῶτον εἰς ἀπολογία εἰς Σάρδεις, ἔνθα
δεινῶς βασανισθέντες καὶ οὐδὲν πεισθέν-
τες ν' ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, ὅπισθεν ἄ-
γριον ἵππων δεθέντες καὶ συρόμενοι ἤχθη-
σαν εἰς Πέργαμον, ἔνθα δεινῶς μαστιζό-
μενοι ἐξέπνευσαν πρῶτος ὁ μαρτύρ Αγαθό-
δωρος, οὗ τὸ ἱερὸν λείψανον οἱ ἐν Περ-
γάμῳ ἀνελόντες κατέκρυψαν εἰς σπήλαιον
μαχιστοῦ παύση ὁ διωγμὸς καὶ τῆς προση-
κούσης ταφῆς αὐτοῦ ἀξιώσασιν.

Μεθ' ὃ οἱ ἄνθρωποι Μάρτυρες ἤχθησαν πρὸ
τοῦ Ἀνθυπάτου ἱσακιδῶς ἀνακρινόμενοι.
Εὐτυχὲς ἐσχάτως ἐγνώσθη χειρόγραφον

νοῦ· τὸ δὲ χρημεύειν καὶ ἀνακρί-
ναι μὴ θαυμάσιον· ὁ γὰρ διάβολος ἀπ' ἀρχῆς
πειθεὶς ἐκ τῆς ἰδέου αἰ-τοῦ τάδεως οὐκ ἐ-
μοχθηρεῖ τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ
στρατηγίαν.

Καταπιεζόμενος ὑπὸ τῶν ἀγίων,
τοῦ ἀνταγωνίζεσθαι, καὶ προπαρασκευά-
ζε· πολλοὺς καὶ προκαλεσάντων ἀπαγγέλει
τοῖς ἰδίαις ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν καθ' ἡμέραν
ἡμῶν συμβαινόντων, ἀρχαιότερος ὢν τοῦ
χρόνου ἀποδείξας τὰ συμβεβηκότα προλέ-
γει ἅπασιν αὐτοῖς μέλλει κακοποιεῖν. Ἐπεὶ γὰρ
ἐκ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Θεοῦ τὴν ἀδικίαν
τοῦ εἰδέναι· καὶ κατὰ συγχώρησιν Θεοῦ
πειράζει τὸν ἄνθρωπον ζῆτον πλανῆσαι τῆς
εὐσεβείας.

Πείσθητι οὖν μοι ὑπακούε, ὅτι ἐν μα-
ταιότητι ἔστε οὐ μικροί.

Ο ἄνθυπατος εἶπεν· πολλὰ ἔδασκας σε
φιλῶν καὶ εἰς βλασφημίαν ἤγαγον τῶν
θεῶν καὶ τῶν σεβαστῶν· ἵνα οὖν μὴ ἐπὶ
πλεῖστον σοι προχωρήσῃ, θύεις; ἢ τί λέγεις;
Κάρπος εἶπεν· ἀδυνατοῦν δὲ θύω, οὐ
γὰρ ποτέ τις θύσας εἰδῶλός.

Εὐθὺς οὖν ἐκέλευσεν αὐτὸν κρεμασθέντα
ζέσεσθαι. Ο δὲ ἔκραξε·

«Χριστιανός εἰμι!» Ἐπὶ πολὺ δὲ ξιόμε-
νος ἔκπνεν· καὶ οὐκέτι ἴσχυσε λαλῆσαι.

Καὶ ἔδασκας τὸν Κάρπον ὁ ἀνθυπατος ἐπὶ
τὸν Πάπυλον ἀτρέπτο, λέγων αὐτῷ· Βου-
λευθεῖς εἰ;

Ο δὲ λέγει· πολίτης εἰμί.

Ο ἀνθυπατος εἶπε· τίνας πολίτης;

Πάπυλος εἶπε· Θεατείρων.

Ο ἀνθυπατος εἶπεν· τέκνα ἔχεις;

Πάπυλος εἶπε· καὶ πολλὰ διὰ τὸν Θεόν.

Εἰ, δὲ τις τῶν ἐκ τοῦ δήμου ἐβόησε λέ-
γων· κατὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ τῶν Χριστι-
ανῶν λέγει τέκνα ἔχειν.

Ο ἀνθυπατος εἶπεν· διὰ τί ψεύθῃ λέγων·

τὰ τέκνα ἔχειν;

Πάπυλος εἶπεν· θέλω μαθεῖν ὅτι οὐ
ψεύδομαι, ἀλλ' ἀληθῆ λέγω· ἐν παντί ε-
παρχίης καὶ πόλεως, εἰσὶν μοῦ τέκνα κατὰ
Θεόν.

Ο ἀνθυπατος εἶπε, θύεις; ἢ τί λέγεις;
Πάπυλος εἶπεν· ἀπὸ νεότητος Θεῷ δου-
λεύω, καὶ οὐδέποτε εἰδῶλός ἐθύσα, ἀλλ'
εἰμὶ Χριστιανός, καὶ πλέον τούτου παρ' ἐ-
μοῦ ἀποδοῦναι οὐκ ἔστι· οὐδὲ γὰρ μέλζω
τούτῳ ἢ κάλλιον ἐστὶν τι εἰεῖν με.

Ἀνακρινόμενός δὲ καὶ οὗτος καὶ ἐξ ἑνὸς
ζυγίου τρεῖς ἡλίκους καὶ φωνῆς οὐκ ἔδω-
κεν ἀπάντησιν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΚΤΑΣΤΙΧΟΝ

Τὸ μάγουλό σου, ποῦ χλωμὰ
τὸ λουλούδι τοῦ ἀνθεῖ,
γέρνει μ' ἀγάπης συλλήγῃ
στὸ κρυσταλλένου χέρι.

Ἀπέραντη εἰν' ἡ θάλασσα,
τὸ πέλαγος βαθύ,
μὰ πρόσμενε· τὸ ὀλόχυτο
καράδι θα μὲ φέρῃ.

Καὶ μόνο ἂν ὄγῃ στοῦ διέφρου σου
τὰν ἀλάφρα φτερά
χαρὲς καὶ ξεφαντώματα
καὶ λεμονιάς λουλούδι.

Λῶσε τὰ μαυρὰ σου μαλλιά
καὶ φάλε θλίβερά
στοῦ πιάνου τὰ σπῆρα κόκκαλα
τοῦ χωρισμοῦ τραγοῦδι.

Ἀθῆναι. ΣΤΕΛΙΟΣ Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΚ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΟΥ 1908

Ἦμουν στὴ Θεσσαλονικὴ ὅταν ἐπῆλθαν
τὰ ἀλησμόνητα συμβάντα τῆς 10 Ιουλίου.

Ἡ μεταπολίτευσις τῆς Τουρκίας ἡ καλ-
λίτερα ἢ εἰρηνικὴ ἐπανάστασις, ὅπως
τὴν ὠνόμασεν ἡ Εὐρώπη, εἶνε καὶ θὰ μέ-
νῃ εἰς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν μοναδικὸ γε-
γονός, διότι πρόμοιο κανένα ἄλλο ἔθνος
δὲν ἔχει νὰ σημειώσῃ. Ἐν τούτοις ἡ γέφυρα
ποῦ ἐπεράσαμε διὰ νὰ εὐρεθῶμε ἀπὸ τῆ
μαύρη καὶ σκοτεινὴ δουλεία εἰς τὴν ἀνέ-
σπερη καὶ χρυσάκτινη Ἐλευθερίᾳ, δὲν ἦτο
μὲ ρόδα μόνο στρωμένη. Ἐπρεπε νὰ καθα-
ρισθῇ ἀπὸ σωρὸ ἀγκάθων ποῦ τὴν ἐπνίγαν
καὶ τὸ καθάρισμα ἔγινε μὲ μιά ταχύτητα
ἀπίστευτη, ἀλλὰ καὶ τραγικὴ....

Ἀπὸ καιρὸ ὁ οὐρανὸς ἦταν φορτωμένος.
Μαῦρα σύννεφα τὸν ἐσκέπαζαν καὶ ἡμέρα
δὲν περνοῦσε ποῦ καμμιὰ τρομακτικὴ βροντὴ
νὰ μὴ μᾶς ξαφνίσῃ. Σήμερον ἔπεφτε στὸ
βομῶ τῆς Ἐλευθερίας ὁ Σεμὸς Πασῆς...
Ἀὐτοῖς ἐπληρώσαν ὁ Οσμὰν Πασῆς μετὰ τῆ
ζωῇ του τὴν ἀκαταξία ποῦ ἔκρινε νὰ δει-
χθῇ ὡς ἄνθρωπος.

ἐνὸς ποσοκρίτου Τούρκου. Ἀρά γε τὸν ἐκλα-
ψε ἡ μνηστὴ του;... Ὁ πενθηρὸς του, ὅ-
ταν ἐπέστρεψα, μοῦ εἶπε ὅτι ἐχάρηκε, δι-
ότι δὲν ἤθελε νὰ κάμῃ γαμβρὸ ἕνα χα-
φιέ....

Ἐγινε τὸ σύνταγμα. Τὰ σύννεφα ἐχάθη-
καν, ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισε, καὶ ὁ ἥλιος ἐ-
πρόβαλε μὲ περισσότερη τώρα λάμψιν καὶ
θερμότητα. Ἀπὸ ταῖς ζοφεραῖς, ταῖς ὑγρῆς
καὶ ἀνήλιες φυλακῆς ἐβγήκαν τὰ λεοντό-
καρδα παλληκάρια, ποῦ τὰ ἐκρατοῦσε
μέσα ἡ σκληραῖα, οἱ λεβέντηδες ποῦ ἔχυ-
ναν ἀλύπητα τὸ αἷμα των γὰρ νὰ διώξουν
τὴ βάρβαρη γενεὰ τοῦ Κρούμου ποῦ ἤρ-
χετο νὰ βεβηλώσῃ τὸ ἅγιον τῆς Μακεδο-
νίας χῶμα... Ὅταν εἶδα τοὺς ἥρωας ἐκεί-
νους νὰ περνοῦν μὲ τὸ ἀρρενωπὸ παρά-
στημα, μὲ τὴν συμπαθεῖ καὶ εὐγενῆ ὄψιν,
μὲ τὸ γλυκὺ καὶ ἡμερὸ σὺν παιδιῶν βλέμ-
μα, ποῦ σοῦ ἐγένετο τὴν ἀπορία ἂν εἶνε
δυνατὸν νὰ κρύπτεται εἰς αὐτὸ ψυχὴ με-
γάλη καὶ πολεμικὴ, ἐννοῶσα μὴ ἱερὰ
συγκίνησι νὰ πλημμυρῇ τὴν καρδίᾳ μου
καὶ μέσα σὲ ἀκράτητο ἐνθουσιασμὸ ἐρίλησα
ἕνα τιμημένο ὄπλαρχηγὸ κ' ἐκεῖνος μοῦ
ἀπέδωκε τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμό, ἐνῶ δύο
δάκρυα ἐκύλισαν στὰ μάγουλά του...

Τὴν αὐριανὴν Παρασκευὴ ἤμουν τὸ δει-
λινὸ εἰς τὸ σπῆτι ἐνὸς φίλου μου κατὰ τὴ
καλαμαριά.

Ἐκαθοθήκαμε εἰς τὸν ἐξώστη καὶ ἐλέγαμε
τὰς ἐντυπώσεις μας ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ
συμβάντα ποῦ ἀκολουθοῦσαν ἀπὸ χθές. Ἐξα-
φνα ἀκούσαμε φωνὲς καὶ βλέπομε κόσμον νὰ
ἔρχετο πρὸς τὸ μέρος μας.

Σὲ λίγο διχαίνομε μερικοὺς στρατιώτας
καὶ ἕνα ἀξιωματικὸ καὶ εἰς τὸ μέσο μὲ δε-
μένα χέρια ἐνὰ εὐμορρο ξανθὸ νέον μὲ στρα-
τιωτικὴ στολή καὶ χωρὶς κανένα κάλυμμα
εἰς τὸ κεφάλι. Τὸ πλῆθος, σχεδὸν ὅλο ἀπὸ
Ἑβραίους, τὸν ἐγχοιμάζετο, ἐκεῖνος δὲ μὲ ἄ-
γρια ἔκφρασι καὶ μὲ ἄφρονες στὸ στόμα ὕ-
βριζε ἐκείνους ποῦ τὸν ὠδηγοῦσαν εἰς τὸ θά-
νατο, γιατί ἦταν καταδικασμένος ἀπὸ τὸ
Κομιτῆτο νὰ τουρεκισθῇ ὡς χαφιές. Φαίνε-
ται πῶς τὰ λόγια του ἦσαν πολὺ βαρελά
γιατὶ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ ἔφθασαν κάτω
ἀπὸ τὸν ἐξώστη μας, ὁ ἀξιωματικὸς μὲ θυμὸ
δίνει διαταγὴν στὸ πλῆθος νὰ τραβιχθῇ καὶ
ἀδειάζει ὅλες τὰς σφαῖρας τοῦ πολυκρότου
τοῦ εἰς τὸ κεφάλι τοῦ κακομοιροῦ χαφιέ. Ε-

Μ. Δ. ΣΕΙΖΑΝΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΤΗ

1908

1909

Σπανίως ἔτις ἀποχωρῶν ἀπὸ τῆς
σκηνῆς τῆς διεθνούς ἱστορίας, μετέβαλε
κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἀποχωρήσεως
αὐτοῦ τὴν ὄψιν τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων
τῆς μεγάλης Ὀθωμ. αὐτοκρατορίας,
κληροδοτοῦν ἅμα εἰς τὸ διάδοχον αὐτοῦ
τόσον σεβαστὰς καὶ πολυπλόκους μερί-
μνας περὶ τοῦ μέλλοντος.

Διὰ τὴν Ὀθωμαν. Ἀυτοκρατορίαν ἰ-
δίως τὸ 1908 ἔληξεν ἐν μέσῳ ἁποσδο-
κῆτων γεγονότων, ἅτινα μετέλλαξαν τὴν
ἐσωτερικὴν ὄψιν τῶν πραγμάτων τοῦ
Κράτους καὶ ἐδημιούργησαν νέους ὁρους
διοικητικῆς δράσεως, συνδεδεμένους ἁρ-
ρήκτως μετὰ τῆς νέας σταδιοδρομίας τῶν
διαφόρων λαῶν τῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ
τῆς καθόλου προόδου αὐτῆς.

Αποτινάξασα διὰ μιᾶς ἀναίμακτου,
 ὡς πρὸς τὰς συνεπειὰς τῆς, ἀλλὰ πάν-
 τοτε ἡρωϊκῆς, ἀπεφάσεως τῶν εὐγενῶν
 τέκνων τοῦ στρατοῦ αὐτῆς τὸν βαρὺ
 τῆς ἀπολυταρχίας ζυγὸν, ὅστις ἀπὸ μα-
 κροῦ ἐπλεξε τὰ στήθη τοῦ Ὁθωμ. Κρά-
 τους καὶ ἐδέσμευε πᾶσαν φιλοπρόδοτον τά-
 σιν καὶ ἐκπολιτιστικὴν ὁρμὴν, ἡ Τουρκί-
 α ἐσῆλθεν εἰς τὴν τάξιν τῶν φιλελευθε-
 ρων Ἐθνῶν καὶ ἐνεκολπώθη τὸν ἱερὸν
 κώδικα τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων.

Ἐκ τῆ συγγραφῆς ἡμῶν βεβαίως δὲν ἔ-
 είχε θέσιν τὸ προχριστιανικὸν τοῦτο αἰκο-
 δόμημα, ἂν μὴ ρητὴν μαρτυρίαν δὲν εἶ-
 χομεν ἐκ τοῦ μαρτυρίου τῶν ἀγίων Κάρ-
 που καὶ Παύλου, οἱ ἐν αὐτῇ εὐδοκίᾳ ἐπέ-
 σινησαν τὴν μαρτυρικὴν αἰσῶν θάνατον,
 μετὰ τῆς γυναικὸς Ἀγαθονίχης, κατὰ τὰς
 διαπρεπεῖς ὁμολογίας περὶ ὧν ἀναφέρει ὁ
 Εὐσέβιος.

Εὐσεβίος.
Αὐτὸ δὲ καὶ μόνον ἀρκεῖ ὅπως προκα-
λῇ τὴν ἐνυλάθειαν καὶ τὸν σεβασμὲν τῶν
ἐν Περγὰμῃ ἰδίως χριστιανῶν ὅπως ἐκ
παντὸς τρόπου συντηρήσωσι καὶ τὰ ὀλί-
γιστα περισωθέντα αὐτοῦ ἐρείπια. Ὁ τρέ-
πος τῆς κατασκευῆς τούτου καὶ ἡ ἀψιδω-
τὴ θύρα τοῦ εἰσόδου τούτου δευ-
κνύει· ὅτι τὸ ἀμφιθέατρον ταῦτα εἶναι ἔρ-
γο· Ῥωμαϊκῆς τέχνης· λόγου δὲ ἄξιον τὸ
πάλαιον τοῦ μνημείου καὶ τὸ ὠρεῖον
τῆς ἱσοδομίας αὐτοῦ.

Εικόνα τούτου δημοσιεύει ἡ δ' Ochoi-
saul—Gouffrier (1776) II σ. 35, pl. 3.
Λαμπράς δὲ ἀρχιτεκτονικὰς αὐτοῦ κατα-
μετρήσεις μετὰ συγκριτικοῦ πίνακος 10
μεγάλων ἀμφιθεάτρων τοῦ κόσμου δίδω-
σιν ὁ Texier II σ. 227 pl. 120 (κάτω φ.)
pl. 121—122 (διατεμαί), ἐξ ὧν δημοσιεύ-
ομεν τὴν κάτω φ.ν τούτου ὅπως ἀπεικονισθεῖσαν
περὶ τοῦ 1833, διεκπολὺ περισσώτερον μέ-
ρος τοῦ νῦν διεσώζετο.

Ο διὰ μέσου δὲ ρέων ποταμός, αὐτὸς εἰς
τὴν ἀρχαιότητα ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς πα-
ράστασιν ναυμικῶν, κατὰ τὴν ἀποχὴν
τοῦ διωγμοῦ τῶν Χριστιανῶν ἐχρησιμοποι-
εῖτο ὁπως ἐν αὐτῷ πολλὰ ἄνθρωποι ῥίπτονται. τὰ σώ-
ματα τῶν ἁγίων μαρτύρων καὶ μὴ ἀξιών-
ται ταφῆς.

Αὐτοὶ αὖτοι οἱ λίθοι τοῦ ὄρατου τοῦτου
οἰκοδομήματος ἐγένοντο θεαταὶ τῶν δει-
νῶν μαρτυριῶν, ἅτινα οἱ ἐν Περγᾶμ Χρι-
στianoὶ ν' ἐπέμειναν, ἐπ' αὐδὲν λόγῳ δεχό-
μενοι ν' ἀρηθῶσι τὴν οὐράνιον αὐτῶν
Βασιλέα Χριστόν.

Τὸ ἀμφιθέατρον τῆς Περγᾶμου εἶνα
 ὅ,τι τὸ Στάδιον τῆς Σμύρνης καὶ τὸ Κ
 λασσαίον ἐν Ρώμῃ.

Εἶπε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐνδόξων
ἀγίων μαρτύρων Κάρπου καὶ Παύλου

Εὐτυχῶς ἐσχάτως ἐγνώσθη χειρόγραφον
ἐξ Ανατολῆς προσερχόμενον ὅπου τῇ 1669
εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην τῶν
Ἱερῶν τῶν πρ. 1468.

Τὸ ἀνεκτίμητον τοῦτο χειρόγραφον εἶ-
ναι ἐν περιλήψει ἀντίγραφον τοῦ αὐθεντικοῦ
πρακτικοῦ τῶν ἐν Περγάμῳ μαρτυρησάν-
των ἀγίων Κάρπου Παύλου καὶ Αγα-
θονίκης.

Κατὰ τὸ πολῦτιμον τοῦτο χειρογράφων
 ὅπερ ἐπιγράφεται, «Μαρτύριον τῶν ἁγίων
 Κέρπου καὶ Παπύλου καὶ Αγαθυνίης»,
 ἰδοὺ πῶς διεξήχθη ἡ ἀνάκρισις καὶ πῶς ἐξε-
 τελέσθη ἐν τῷ ἀμφιθέτρῳ τῆς Περιγᾶμου
 ὁ θάνατος τῶν ἁγίων τούτων μαρτύρων.
 Ἐνδεηκοῦντος τοῦ ἀνθυπάτου ἐς Περιγᾶμψ
 προήχθησαν αὐτοὶ οἱ μακάριοι Κέρπος καὶ
 Πάπυλος μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ.

Ο δὲ ἀνθρώπος πρὸς αὐτοὺς ἔφη· τίς
καλῆ; ὁ δὲ μακάριος ἔφη· τὸ πρῶτον καὶ
ἐξάρετον ὄνομα χριστιανός, εἰ δὲ τὸ ἐν
τῷ κόσμῳ ζητεῖς, Κόρος.

Ὁ ἐνθύνατος εἶπεν· ἔγνωσται σοι πᾶν
 τῶς τὰ προσταγμάτων τῶν Αὐγουστῶν περὶ
 τοῦ δεῦν ὑμᾶς σέβειν τοὺς Θεοὺς, τοὺς τὰ
 πάντα διοικοῦντας· ὅθιν συμβουλευῶ ὑμῖν
 προσελθεῖν καὶ θῆσαι.

Κάρπος· εἶπεν· ἐγὼ χριστιανὸς εἰμὶ·
Χριστὸν τὸν υἱὸ τοῦ Θεοῦ σέβομαι, τὸν
ἐλθόντα ἐν ὑστέροις καιροῖς ἐπὶ σωτηρίᾳ
ἡμῶν καὶ ρυσάμενον ἡμᾶς, τῆς πλάνης
τοῦ δαβόλου· τοιοῦτοις δὲ εἰδώλοις οὐ
θύω. Πῶς δὲ θέλεις· ἐμὲ γὰρ ἀδύνατον
θεῶναι κιβδηλαίς φάσμασι δαιμόνων· οἱ γὰρ
τοιοῖς θύοντες ὁμοῖοι αὐτοῖς εἰσιν· ὥστε
γὰρ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ κατὰ τὴν
θεῖαν ὑπόμνησιν τοῦ Κυρίου, οἱ ἐν πνεύματι
καὶ ἀληθείᾳ προσκυνοῦντες τῷ Θεῷ ἀφο-
μοιοῦνται τῇ δόξῃ τοῦ Θεοῦ καὶ εἰσὶν μετ'
αὐτοῦ ἀθάνατοι, μεταλαβόντες τῆς αἰωνί-
ου ζωῆς διὰ τοῦ λόγου· οὕτως· καὶ
τοιοῖς λατρεύοντες ἀφομοιοῦνται τῇ μα-
ταιότητι τῶν δαιμόνων καὶ οὐ αὐτοῖς ἀ-
πολλοῦνται ἐν δαμονῷ.

Ἀνακραυγαποθεῖς δὲ καὶ οὗτος καὶ ἔειπεν ἑνὸς
 ζυγοῦ τρεῖς ἥλλαξεν· καὶ φωνὴν οὐκ ἔδω-
 κεν, ἀλλ' ὧ· γυναικὸς ἀθλητῆς ἀπέδεχτο
 τὸν θυμὸν τοῦ ἀγχιτικεμένου.

186. δι' ὃ ἀνθρώπου τὴν ὑπερέχουσαν
καὶ ἐνδοξασμένην, κλεῖσται αὐτοῦς, ζῶντας
καὶ κατ' ἐχθροὺς, ἐσπεύον ἀμφο-
τεροὶ ἐπὶ τὸ ἀμφιβατрон, ὅθ' ἂν, ταχέως
ἀπαλλαγῶσι τοῦ κόσμου.

Καὶ πρῶτος ὁ Πάπυλος προσηλωθεὶς εἰς
τὸ ξύλον ἀναρρώθη καὶ προσεσχθέντος τοῦ
πυρὸς, ἐν ἡσυχίᾳ προσευξάμενος παρέδωκε
τὴν ψυχήν.

Καὶ μετὰ τούτων προσηλωθεὶς ὁ Κάρπος
προεμεδίωσεν· οἱ δὲ παραστῶτες ἐκπλη-
σόμενοι ἔρχον αὐτῷ· τί ἐστὶν οὗ ἀγγε-
λος· Ὁ δὲ μακάριος εἶπεν, Εἶδον τὴν δό-
ξαν Κυρίου καὶ χάριν· ἅλια δὲ καὶ ὑμῶν
ἀπηλλάχην καὶ οὐκ εἰμι μέτοχος τῶν ὑμ-
νῶν κακίων.

Ως δὲ ὁ σαρτιώτης, τὰ ξύλα ἐπιειθείς
ὕρῃπεν· ὁ ἅγιος Κάρπος κραιώμενος εἶπεν
καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς μητρὸς ἐγεννηθήμεν
Εὐας, καὶ τὴν αὐτὴν σάρκα ἔχομεν· ἀλλ'
ἀφορώντες εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ἀληθινόν·
πάντας ὑπομένομεν.

Ταῦτα εἰπὼν καὶ προσφερομένου τοῦ πυ-
ρός προστύξατο λέγων. Εὐλογητὸς εἶ, Κύ-
ριε Ἰησὺ Χριστέ υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ὅτι κα-
τηξάσας καὶ ἐκ τὸν ἀκαρτωτῶν ταύτη
σου τῆς μερίδας.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἀπέδωκε τὴν ψυχὴν.
 Ἀγαθὴν δὲ τις ἐστῶσα καὶ ἰδοῦσα
 τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, ἥ· ἔφη ὁ Κάρπας
 ἑωρακέναι καὶ γνοῦσα τὴν κλησὶν εἶναι οὐ
 βράνιον εὐθὺς ἐπῆρε τὴν φωνήν. Το ἄρτι
 σ.ο. τοῦτο ἐμοὶ ἡτοίμασται διὰ τοῦ
 μεταλαβοῦσεν παγεῖν τοῦ ἐνδόξου ἀρίστο

Ο δὲ δῆμος ἐβόα λέγων. Ἐλέησόν τοὺς υἱόν.

Εἶπεν δὲ ἡ μακαρία Ἀγαθονίκη. Θι-
 ῖται τὸν δυνάμενον αὐτὸν ἐλεῆσαι· ὅτι
 τὸς ἐστὶν ὁ πᾶτων προνοήτης. Ἐγὼ δὲ
 ὅ παύριμι· καὶ ἀποδυσασμένη τὰ ἱμάτια

ζωή του την χαρμάντι που έκανε να δεχ-
 βάση στο στρατό. Σουλτανικό, φερνάνι
 για την αμνηστία... Κι' η θύελλα προ-
 χωρούσε δλοένα και ο κεραυνός αμείλικτα
 έκτύπα...

Μία βραδεία καθόμουνα μόνος εις τὸ
 πᾶρκο τοῦ Λευκοῦ Πύργου. Εἶχα προση-
 λωμένα τὰ μάτια μου εἰς τὸ μεγάλο, τὸ
 μυστηριώδη πύργο, ποῦ ἐξωγραφεῖτο κατὰ
 λευκος μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Τὴν
 ἡμέρα ἐκεῖνη εἶχαν γίνῃ δύο κρούσματα.
 Τὸ πρῶτ' ἐσκότωσαν ἓνα Χόντζα τοῦ στρα-
 τοῦ ἐμπρὸς εἰς τὸ Εὐνοδογεῖο τοῦ Κολόμ-
 βου καὶ τὸ βράδ' ἓνα ἀξιωματικὸ ποῦ τὸ
 εἶχαν καὶ πρὸ ἡμερῶν πληγώσει. Ἦ φαν-
 τασία μου ἀνήσυχη καὶ θορυβημένη ἀνέ-
 τρεχε σὲ περασμένα χρόν' καὶ ἔβλεπε τῶρα
 τὸ λευκὸ πύργ' ὀλοκόκινο, τὸ πραγμα-
 τικὸ, τὸν ἱστορικὸ Πύργον τοῦ Αἵματος
 ποῦ σὲ τόσας ἀθῶας υπάρξεις τὸ θάνατον
 εἶχε δώσει.... Βουδὸς τῶρα καὶ ἄνεργο
 γελᾷ γιὰ τὴν ἄσπιλη λευκότητά του, τὴν
 λευκότητα ποῦ ἔχουν σήμερα πολλοὶ βου-
 τιγμένοι εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν φαυλό-
 τητά.....

Κάποιος ἔξαρχα μὲ διακόπτει ἀπὸ τῆς
 πανθίμου ἀσέφεις μου. Γυρίζω καὶ βλέ-
 γνωστὴ φυσιογνωμία, τὸν Σεπκὴ, υἱὸ τῆς
 ἄλλοτε ἀναγκαιτοῦ στὴ Μιτυλήνη, νέο 2
 χρόνων, ὅλο δροσερά. Μοῦ συστήνει κάποι-
 Χανκὴ Βέη, ἓνα προγαστορά μεσήλικα, ὁ
 ποῦτος εἶχεν ἔλθει τελευταίως στὴ Θεσσαλ-
 νίκη γιὰ σκοπὸ τοῦ δὲν ἠθέλησε νὰ φα-
 ρώσῃ. Ωμιλήσαμε ἀρκετὴν ὥρα καὶ ἔμα-
 ἀπὸ τὸ Χανκὴ τὰ κατέκαστα γιὰ τὸ αἰμ-
 τοκύλισμα τοῦ εἶχε προετοιμάσει—ἦτο
 σύγχρονο τὸ συμβάν—στὴ Μιτυλήνη ὁ
 πρίστος Νουσερέτ, ὁ Μουτεσαρίφης τοῦ
 ἐτίμησε³ ἀνάλογα ὁ ἱπποτικός λαὸς τῆς
 πατρίδος μου ἅμα ἔγινε τὸ σύνταγμα.

Μόλις ἔφυγαν ὁ Χακῆς μετὰ τὸ σὺν
του, μετὰ πλησιάζει ἓνας φίλος μου Ἰταλ

του εἰς τὸ κεφάλι τοῦ κακοποιῶν χαφιέ. Εἶ-
πεσε κάτω νεκρὸς μέσα σὲ λίμνη κύματος.
Οἱ στρατιῶται ἔρριψαν τὸ πτώμα εἰς ἓνα ἄ-
μᾶξι, τὸ ὁποῖο ἀνεχώρησε με' ὁρμή...

Σάν' ένα κακό όνειρο μού φάνηκε ή άπο-
τρίττοις τραγωδία. Όταν κατέβηκα να
φύγω, τό βλέμμα μου έπεσε επάνω στο ά-
θρώπινο αίμα που είχε χρωματίσει τή πόρτα
του σπητιού και μέ φρίκη και άποστροφή
έστρεψα τά μάτια...

100

 ☆
☆ ☆

Οποιος λοιπόν ἔτυχε νὰ εὕρεθῇ μέσα στ
 γεγονότα ποῦ ἔφεραν, τὸ σύνταγμα θὰ ὁμο
 λογήσῃ πῶς δὲν ἀνέτειλε ἡ χαρὰ καὶ τῇ
 Πευθερίᾳ χωρὶς νὰ τὴ συνοδεύσῃ.. τὸ «αἶμα
 τένιο ρόδισμα», εὐτυχῶς ὀλίγο, ἀν καὶ
 ἱστορία διδάσκῃ ὅτι ὅσο περισσότερο ρόδι
 ἡ αὐγοῦλα τόσο πρὸ ἄπλετο καὶ λαμπρ
 θὰ ᾔναι τοῦ ἡλίου τὸ φῶς.....

Εν Μιτυλήνῃ τῇ 31 Δεκεμβρίου 1908.

Σ. ΓΡ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ

Ω ! Ποῖντις βασιλίσσά μου !
ὄσ' ἄσματα κ' ἂν σοι τινίσω,
ὦ ! δὲν θά θυγῇθῳ ποτέ μου
ὄσον ποθῶ γὰρ σέ ὑμνήσω.

Εἰς τὸν αἰώνιον βωμόν σου
πιστὴν καὶ ἄπειρον λατρείαν
σοὶ ἀφιέρωσα ὦ μόλις
ἠσθάνθην πάλλουσαν καρδίαν.

Ενόςω ζῶ σὲ θά λατρεύω
καὶ ὅλην, ὅλην ἡ ζωὴ μου
ὑμνος γλυκὺς θερμὸς θὰ εἶναι
πρὸς σὲ θεά τοῖσποθεينῇ μου !

τὸν
 ἦς

Πολλάκις ὅταν εἰς τὰ ἄστρα
 ρεμβῶδες ἀνυψῶνα βλεμμα
 νομίζω ὅτι σ' ἀτενίζω
 ἀνυψομένην ἐκεῖ ἡρώα.

Καὶ εἰς τὰ κύματα καὶ εἰς τὰ ὄρη
καὶ εἰς πᾶν ὥραϊον ἐν τῇ πλασσει

ρων Εθνῶν καὶ ἐνεκολληθῇ τὸν ἱερὸν κώδικα τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων.

Τὸ 1909 εὐρίσκει τὴν λαϊκὴν ἀντιπροσωπείαν συζητοῦσαν ἐλευθέρως ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Ὁθωμαν. Κοινοβουλίου πάντα τὰ συναφῇ μετὰ τῶν συμφερόντων τοῦ Κράτους καὶ τῶν δικαιωμάτων τῶν λαῶν αὐτοῦ ζητήματα.

Παρά τὸ ψηφιδωτὸν δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀποχεύσεων, παρὰ τὰς συγκρουομένας φυλετικὰς προλήψεις καὶ σωδινιστικὰς βλέψεις, εὐελπιστοῦμεν ὅτι, θὰ πρυτανεύσῃ ἐν τῷ πνεύματι τῶν πατέρων τοῦ Ἐθνους τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἔγκειται ἐν τῇ πραγματικῇ ἀποκαταστάσει τῆς ἰσότητος καὶ ἐλευθερίας μετὰ τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐν εἰς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἢ συμβολῇ ἐλπίζομεν νὰ μὴ ὑποτιμηθῇ, ἀλλὰ ν' ἀποδοθῇ αὐτῇ ἱμπράκτως ἡ δέουσα σημασία.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατάστασιν τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Τουρκίας, ἐν σχέσει μετὰ τῆς διεθνούς, ὁμολογουμένως αὕτη ἐμβάλλει εἰς μερίμνας, καθ' ὅσον αἱ συνέπειαι τῆς ἐξ ἐφόδου προσαρτήσεως τῆς Βοσνίας καὶ Εὐζεγοβίνης ὑπὸ τῆς Αὐστρίας ὡς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς συγκίνησις Βαλκανικῶν τινῶν Κρατῶν, χωρὶς ν' ἀναμιζώμεν τὸ τυπικὸν μᾶλλον φέρον

Εἶθε κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐνδόξων ἀγίων μαρτύρων Κάρπου καὶ Παύλου κοινῇ ὁ λαὸς ἐξήρχετο τῆς πόλεως καὶ ἐπὶ τῶν ἐρείπων τοῦτου ἐτέλει τὴν θείαν μυσταγωγίαν, ἀνεγινώσκοντο δ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν τὸ ἑαυτῶν μαρτύριον.

ΤΟ ΕΝ ΠΕΡΓΑΜΩ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Καθ' ἣν ἐποχὴν ἐν Σμύρνῃ κατὰ Μάρτιον τοῦ 250 μαρτύρησαν οἱ Πρεσβύτεροι Μητροδωρος καὶ Πόντιος κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀναφέρει ὁ Εὐαγγέλιος αὐτοὶ καὶ ἄλλων ἐν Περγᾶμῳ, πόλει τῆς Ἀσίας, ὑπομνηματα μαρτυρημάτων φέρεται Κάρπου καὶ Παύλου καὶ γυναικὸς Ἀγαθονίκης μετὰ πλείους καὶ διακρινεῖς ὁμολογίαις ἐπιδόξως τετελειωμένων.

Κατὰ τὸν Μεταφραστὴν, μετ' αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ὁ Ἅγιος Ἀγαθὸς Δωρος ὑπηρέτης τῶν Ἀγίων.

Κατ' αὐτὸν ὁ Ἅγιος Κάρπος ἦν ἐπίσκοπος Ὁματείρων· ὁ δὲ Παῦλος ἱερεὺς ὡσαύτως ἐκ Ὁματείρων (καμαθηνικῆς ἡδῆ, φησὶν, ὅτι ἐλευθέρων Παιτέρων ἐγὼ παῖς ἐκ

τούτου τοῦ λατρειοῦ ἐφορμίζονται τῇ ταύτῃ τῶν δαιμόνων καὶ σὺν αὐτοῖς ἀπολλύονται ἐν γεννῇ).

Δίκη γὰρ δικαία ἐστὶν μετὰ τοῦ πλανήσαντος τὸν ἄνθρωπον τὸ ἐξαίρετον κτίσμα τοῦ Θεοῦ· λέγω δὲ τοῦ διαδόλου τοῦ περιζηλώσαντος οἰκίαν, πονηρίαν τῶν ἐπὶ τοῦτο· ὅθεν γίνωσκε, ἀνθρώπατέ, μὴ θύειν με τοῦταίς).

Ὁ δὲ ἀνθύπατος θυμωθείς ἔφη· θύσατε τοῖς θεοῖς καὶ μὴ μωραίνεσθε.

Κάρπος ὑπομὲν διάσας εἶπεν· «Θεοὶ, αἱ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν ἀπολέσθησαν».

Ὁ ἀνθύπατος εἶπεν· θύσαί σε δεῖ· οὕτως γὰρ ἐκέλευεν ὁ αὐτοκράτωρ.

Κάρπος εἶπεν· οἱ ζῶντες τοῖς νεκροῖς οὐ θύουσιν.

Ὁ ἀνθύπατος εἶπεν· οἱ θεοὶ δοκοῦσι εἶναι νεκροὶ εἶναι·

Κάρπος εἶπεν· θέλεις ἀκοῦσαι; οὗτοι οὕτε ἄνθρωποι οὐτε ποτε ἐξῆσαν, ἵνα καὶ ἀποθάνωσι· θέλεις δὲ μαθεῖν ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τοῦτο; ἄρον τὴν τιμὴν σου ἀπ' αὐτῶν. ἢν δοκεῖς προσφέρειν αὐτοῖς καὶ γινώμη ὅτι εὐδὲν εἰσὶν· ὅλη γῆς ὑπάρχοντα καὶ τῷ χρόνῳ φθειρόμενα. Ὁ γὰρ Θεὸς ἡμῶν ἄχρονος ἐν καὶ τοῦ, αἰῶνας ποιήσας, αὐτὸς ἀφθάρτος καὶ αἰώνιος διαμναι· ὁ αὐτὸς αἰεὶ ὢν, μὴτε αὐξήσειν μὴτε μειώσιν ἐπιδεχόμενος· οὗτοι δὲ καὶ γίνονται ὑπ' ἀνθρώπων καὶ φθείρονται, ὡς ἔφη, ὑπὸ τοῦ χρό-

τος ἐστὶν ὁ πάντων προνοήτης. Εἰγὼ δὲ ἐρῶ· ὅ παρῆμι· καὶ ἀποδυσάμενη τὰ ἱμάτια αὐτῆς, ἀγαλλιωμένη ἐφηπώσας· ἐκέρχην ἐπὶ το ξύλον.

Οἱ δὲ ἰδόντες ἰθὺνῆσαν λέγοντες·

Δεινὴ κρίσις καὶ ἄδικοι προστάγματα.

Απορθωθεῖσα δὲ καὶ τοῦ πυλῶς ἀψπμένη, ἕως τρις ἐβόησαν εἰπούσα· Κυρίε, Κύρίε, Κυρίε, βοήθει με! Πρὸς σέ γὰρ κατέφυγον.

Καὶ οὕτως ἀπεδωκε τὸ πνεῦμα. Καὶ ἐτελειώθη αὐ· τοῖς ἀγίοις, ὡς τὰ λειψανά λαθραῖως οἱ Χριστιανοὶ ἀναιλημμένοι διεφύλαξαν.

Οὕτως ἔχει κατὰ τὰ πολύτιμον τοῦτο χειρόγραφον, τὸ ὅσον σκληρὸν τόσον ἥμως καὶ ἐξόχως λαμπρὸν μαρτύριον τῶν ἀγίων Κάρπου καὶ Παύλου.

Εκ τῆς φράσεως δὲ «καὶ κατεργασμένοι ἔσπευσαν οἱ ἀμφοτέρω ἐπὶ τὸ ἀμφιθεῖστρον» φαίνεται ὅτι ἡ ἀνάκρισις ἐγένετο μᾶλλον ἐπὶ τῇ Ἀκροπόλει καὶ οὐχὶ ἐν τῇ Βασιλικῇ.

Εκ τῆς ἐκφράσεως «Ἀγαθονίκη δὲ τις», αὕτη δὲν φαίνεται ἀδελφὴ τοῦ Παύλου, ὡς βραδύτερον ἐν τῷ Συναξαρίῳ ἀναγινώσκουμεν, ἐκ δὲ τῆς ἐκφράσεως «ἐλέησον τὸν υἱόν», φαίνεται ὅτι αὕτη ἦν ἡ μήτηρ ἑκείνου ἔχουσα.

Γ. ΔΑΜΠΑΚΗΣ.

Μόλις ἐξοφλῶν ὁ Χακῆς μετὰ τὸ σύνδοξόν του, μετὰ πλησιάζει ἕνας φίλος μου Ἰταλὸς R. C., γραμματεὺς στὴν οἰκονομικὴ ἐπιτροπὴ καὶ μετὰ ἐρωτᾷ ἀν γινώσκω τὴν ἐδῶ ἀποστολὴν των. Στὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησί μου μοῦ λέγει ὅτι ὁ Χακῆς εἶνε ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὴν Πόλιν γιὰ νὰ ὁργανώσῃ τὴν κατασκοπεῖα κατὰ τῶν Ναυτοῦρκων καὶ ὁ Σεπκῆς εἶνε βοηθὸς του. «Μὰ καὶ οἱ δύο, μοῦ προσθέτει, θὰ κακοπεράσουν, φοβοῦμαι».

Δὲν εἶχε τελειώσει καὶ βλέπομε νὰ τρέχῃ εἰς τὸ πᾶρόν ἕνα ἀστυνομικὸ κλητῆρα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμάθαμε ὅτι ἐνῶ ἐπροχωροῦσαν ὁ Χακῆς καὶ ὁ σύντροφός του εἰς τὸ βουλευτῆρόν τοῦ Χαμηλῆς ἀπὸ μιᾶς διασταύρωσι τοὺς ἐπυροβόλησαν καὶ ὁ μὲν πρῶτος κατέρωθσε νὰ σωθῇ χωθεὶς εἰς ἕνα σπητι, ἀλλὰ ὁ Σεπκῆς ἔπεσε μετὰ 10 σφαῖρας εἰς τὸ σῶμα καὶ ἐτοιμοθάνατος τὸν μετέφεραν εἰς τὸ Στρατιωτικὸ Νοσοκομεῖο.

Ἐνα αἰσθημα φιλανθρωπίας καὶ οἴκτου, ἴσως δὲ ὀλίγον καὶ ἡ περιέργεια μετὰ ἔσπρωξαν νὰ ὑπάγῃ τὸ πρῶν εἰς τὸ Νοσοκομεῖο. Τὸν εὗρηκα νὰ παλαίῃ ἀκόμα μετὰ τὸ θάνατον, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ με ἀναγνωρίσῃ καὶ σὲ ὀλίγα λεπτὰ ἐξυλῆθη. Ἐνὰς νοσοκόμος ἐστάκετο μόνο κοντὰ του καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔμαθα ὅτι ὁ μακαρίτης ἦτον ἀρραβωνισμένος στὴν Μιτυλήνη μετὰ τὴν κόρη

Καὶ εἰς τὰ κύματα κι' εἰς τὰνθη κι' εἰς πᾶν ὄραϊον ἐν τῇ πλάσει παντοῦ σὲ βλέπω ὅπου ἡ χάρις κι' ἡ γοητεία σου ἀνάσσει!

Καὶ ὅταν ἐτι θ' ἀποθνήσκω, ὦ Ποιησὶς τριυποθεῖνῃ μου, σὲ ἐτι ἡ ἀποδημοῦσα καὶ ἔνθους θα ὑμνῇ ψυχὴ μου.

Φαιδρὰ μ' ἐν ᾄσμα, ὡς ὁ κύκνος, αὐτὸν τὸν κόσμον θα ἀφήσῃ καὶ θα ἀνελθ' εἰς τὸν αἶθερα ἐγγύτερον νὰ σὲ ὑμνήσῃ

Ἐν Σμύρνῃ, — ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Οταν μιὰ νύχτα θε ν' ἀκούσης βραχνὴ τὴν ἴδια τὴν ἡλιά σου καὶ ἰδῇς νὰ πέσουν μαραμμένα τὰνθη ποῦ τρέμουν ὅτ' ἀμαλλιά σου. Οταν τὰ στέρια χλωμασμένα 'πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα θα σβύσουν κι' ὅταν 'ς τὴν ἄβυσσόν τῶν κυμάτων τὰ νυχτοπούλια ξεψυχίσουν. Τότε ἡ τρεμόλαλη καρπάνα, ποῦ θα χτυπᾷ καὶ θα σημαίνῃ, θε νὰ σοῦ πῇ νὰ μοῦ ζητήσης τὸν ἑρωτὰ μου τρομασμένην.

Ἐν Ἀθήναις, — ΣΤΥΛ. Γ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ